

COM MENJA UN CANÍBAL

DESTACATS PREMSA

“Ens trobem davant d’un muntatge de grans dimensions, amb deu intèrprets i una posada en escena ambiciosa que fusiona el llenguatge teatral i el del circ per explicar la història d’una dona, Dora, interpretada per una sublim Maria Pau Pigem” (...) “Isis Martín i Aleix Fauró signen a quatre mans la dramaturgia i direcció d’un muntatge que combina amb encert intel·ligència i tones d’ofici, poesia, estètica i discurs polític per regalar-nos una experiència intensa, colpidora, emotiva i profundament bella”. (...) “La posada en escena, mil·limètrica, avança constantment per territoris inesperats, tan sorprenents com fascinants, que, arribats a un cert punt, et fan creure que qualsevol cosa, literalment qualsevol, és possible en aquest espai oníric”.

En escena, el repartiment, còmplice i entregat, funciona també com un rellotge suís. Un univers de personatges de falla que s’entenen amb la mirada i, a voltes, funcionen com una sola ànima, com si tots respiressin al mateix ritme. (...) Que alguna sala gran (és important que sigui gran) de Barcelona aposti per programar-los aquest 2020. No només perquè La Virgueria porta 10 anys demostrant que és una de les companyies més interessants i amb un llenguatge més propi del panorama, sinó perquè Com menja un caníbal és una autèntica joia que ha de poder estar en cartell més de dos dies a la nostra ciutat. -

Gemma Moraleda (Somnis de teatre)

“L’ambient immersiu i oníric de l’obra queda especialment reforçat per la distribució del públic dins del sorprenent espai escènic, amb perxa, trapezi i piano inclosos, firmat per Sebastià Brosa, Paula Font i Paula González i per la magnífica banda sonora interpretada en directe per Clara Peya i complementada de forma impecable pel disseny de so de David Ribas”. (...) Amb escenes molt ben coreografiades per Patricia Bargalló i la mateixa Isis Martín, com la de l’arribada a l’Estació de França, l’obra avança per les diferents històries dels fràgils entre cançons, diàlegs i acrobàcies fins a arribar al colpidor i combatiu monòleg final de Dora encarnada per Maria Pau Pigem. (...) Un espectacle digne de l’Arnau Itinerant, de la Virgueria i de la Lleialtat Santsenca, entitats, totes tres, amb un fort compromís social, veïnal i memorial, que omple d’esperança i alegria en veure’l i que esperem retrobar ben aviat als escenaris barcelonins. Pensem que tindria una cabuda excel·lent al nou Teatre Lliure de Juan Carlos Martel, no només per la seva temàtica, sinó per totes les activitats complementàries i pedagògiques” (...) “Si passa prop de casa vostra, no us el deixeu perdre, perquè l’espectacle està tan ple de detalls, que caldria més d’un visionat per copsar tota la feina que fan en escena els seus intèrprets”.

Jaume Forés (Núvol)

“La Virgueria presenta una peça amb un ampli repartiment i aconsegueix teixir una peça molt coral, en què, tot i la veu preponderant de les narradores (l’àvia-mare-filla per on respiren tots els personatges), tothom està atent i dins de la situació. Tot ballant, fent acrobàcies o jugant a tocar (quan no ensopegant-s’hi) del públic.”

Jordi Bordes (Recomana.cat)

“Hi ha espais que esdevenen màgics no per com son, sinó per les persones que els habiten. El Garitu n’és un bon exemple. (...) Detalls com la olor del caldo de verdures fan que desenvolupis un sentiment d’empatia cap als personatges. (...) En aquest espectacle, La Virgueria ha fet art i política, no només en la història, sinó també amb el que la envolta.”

Laura Ulldemolins (Recomana.cat)

“En el seu desè aniversari, la companyia La Virgueria presenta una de les seves peces més ambicioses: Com menja un caníbal, escrita i dirigida per Aleix Fauró i Isis Martín, compta amb un equip de més de 25 persones i 10 actors a escena representant més de 20 personatges.”

Marta Ossó (Núvol)

“L’espectacle, que s’impregna a les persones que el veuen, desenvolupa una història que treballa per veure’s més rodona que quadrada. Poques persones doncs, i de molt a la vora, poden conèixer amb una vivència quotidiana plena de somni, que genera una experiència pel públic de racó de singularitat, de parèntesi bonic.”

Judit Martínez Gili (Nova veu)